

מסורת הש"ס

(א) לקמן פא'; (ב) ויבמות ג. ויש"ן; (ג) [לקמן סט.]; (ד) [נעלל כט: לקמן סו.]; (ה) [שבת קכא: לעיל כט: יומא פת.]; (ו) [נבירות כא:]; (ז) [כיימות יג.]; (ח) [נדק כט: ד"ה ומשנינן שביע רביעין]; (ט) [וע"ש תוס' וימא ת. ד"ה דכ"ע];

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כדאמר י"ד וכו' איכא שמונה טבילות בלילה: (ב) תר"ח והאיכא כ' הן פירכא דפרשיית ומשני: (ג) ד"ה שבע וכו' תנאי הורו אליבאיהו:

הגהות מור"ב רנשבורג

[א] תר"ח עשרים שנים וכו' לא מנעלין להנה לא. מיתב להמה לא נמחקו. ויכ' לה בזה"ש פ"ג:

מוסף רש"י

ולב"ה דאמרי כו' לא בעי טבילה. אבל לקדשים מזה צ"ה. דק"ל [תגינה כא]. האזן ומחזור כפורים צריכין טבילה לקדש, הילכך לאחר שהביאה כפרתה טובלת לקדשים [קטן טא]. אסור לעשות כן. לשמש זו ציוס טבילתה, שמא תבא לידי ספק. שמה תחלה לאחר תשמים ומנאף שמתה כל מניינה דהא לא הוו נקיים כל שבעה ומנאף משמש ובה [עשירי כס. ובעי"ז קעמן סז.];

דיה לטבילה באחרונה. ראה לעיל טו ג. ליום מ"א. צירי מהבא מיל בעלמא הוא [בברכות כא.];

המפלת חתיכה פרק שלישי נדה

מכדי ימי טוהר כמה. משכה ספקא דידהו לצתר שזועים קמאי:

ספין ושיטא. ושזועים הרי פ' ומהני ס"ו טבילות כבר טבלה מהן ז' בלילי שזוע שלישי משום הך ספקא דטבולת יום ארוך: דל הני ז' פשו להו **ספין נבי חדא**. שעדיין צריכה לטבול משום הך ספק

מכדי ימי טהרה כמה הוו שתין ושיתא דל שבוע ג' דאטבלינן לה פשו להו שתין נבי חדא שתין נבי חדא ותלתין וד' תשעין וד' הויין תשעין וחמש מאי עבידתייהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות דיהבינן לה טבילה יתירתא ולב"ה ‏^[כ] דאמרי טבולת יום ארוך לא בעי טבילה ל"ה מאי עבידתייהו עשרים ותמניא כדאמרן הך שבוע ה' מטבלינן כל ליליא וליליא אימר סוף נדה היא י' שבועין למה לי בתמניא ופלגא סגי איידי דתנא פלגא דשבוע מסיק ליה ‏^[כא] ואיידי דתנא שבוע טמא תנא נמי שבוע טהור והאיכא טבילת ובה דלפני תשמיש קחשיב דלאחר תשמיש לא קחשיב ולב"ש דחשיב דלאחר תשמיש ניחשוב נמי טבילת ובה בלידה קמיירי בויבה לא קמיירי והאיכא יולדת בזוב יולדת בזוב קחשיב ויבה גרירתא לא קחשיב שבועתא קמא דאתיא לקמן ליטבלה ביומא דילמא כל יומא ויומא שלימו לה ספורים דידה הא מגי ‏^[כב] ר"ע היא דאמר בעינן ספורים בפנינו סוף שבוע קמא ליטבלה חד בשבוע לא קמיידי יומא קמא דאתיא לקמן ליטבלה דילמא שומרת יום כנגד יום היא בזבה גדולה קמיידי בזבה קטנה לא קמיידי ש"מ תלת ש"מ ר"ע היא דאמר בעינן ספורים בפנינו וש"מ ‏^[כג] ר"ש היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק וש"מ טבילה בזמנה מצוה ‏^[כד] ורבי יוסי בר' יהודה אומר דיה לטבילה באחרונה ולא אמרינן טבילה בזמנה מצוה: **בתנאי'** **א**המפלת ליום מ' אינה חוששת לולד **ב**ליום מ"א תשב לזכר ולנקבה ולגדה **ב**רבי ישמעאל אומר יום מ"א תשב לזכר ולגדה **ב**יום פ"א תשב לזכר ולנקבה ולגדה שהזכר נגמר למ"א והנקבה לפ"א וחכ"א יאחד בריית הזכר ואחד בריית הנקבה זה וזה מ"א: **ג**ב' למה הזכר זכר אי לימי טומאה הא קתני נקבה ואי לימי טהרה הא

עשרים ותמניא כדאמרן. אף על גב דכ"ט הויין עם טבילה יתירתא דצין השמשות שצאתה לפנינו פ"ה דההיא טבילה יתירתא דהויא חדא בשזוע לא קחשיב ואין נראה דהא ב"ש חשבי לה אלא ודאי לא חשיב טבילה יתירתא חדא בשזוע כיון שלא היתה בפנינו אלא עכשיו ונראה כמו שפ' רש"י בתשומתו דצ"ה לא חשיב טבילה דליל תחלת שזוע ג' דכיון דתו לא מטבלינן אולהנה לא מיקריא חדא בשזוע אבל לצ"ש דמטבלינן לה צלילות לא הוי חדא בשזוע:

והאיכא מביאת ובה. עדיפא הוה מזי למיפוך דכל שזועים טהורים ניטבל לה צלילותא משום נדה דהשתא לא פריך אלא חדא בשזוע ונראה כגירסת ר"ח דגרים אי הכי כל שזועים טהורים נמי והיינו הך פירכא ‏^[כ] דפריך ומשני דלפני תשמיש קחשיב: **י'ומא קמא דאתיא** **ל**קמן נטבליה דילמא שומרת יום היא. וא"ת והא אמר דחד בשזוע לא בשזוע דהא איכא נמי טבילה בסוף שזוע ועוד דמשום חששא דשומרת יום טובלת גס ציוס שני דשמא עכשיו ראתה כשצאת לפנינו ועוד מטעמא דלמא שומרת יום נטבלה כל שזוע קמא דכל יומא מספקא צוקו לידה ולא לימי ספירת ויבתה ומיהו קשה דהוה מזי למיפוך מכל שזוע כדפרשיסת ולא פריך אלא מיומא קמא:

שמע מינה תלת. הוה מזי למינקט שמע מינה דמיני לידה שאינה רואה צדן אין עולין לספירת ויבתה אלא אר"ת דפשיטא ליה להש"ס שאין עולין דק"ל ככזי צוקו פרק בנות כומים [לקמן ז]. והוא למ"ד מע"ל קב"ה ולקמן נפרש בע"ה ותימה דהך גרייתא סברה דלצ"ש שם פלוגתא דרב ונח אף צרייתא דלצ"ש ולצ"ה עולין וי"ל דתרי תנאי ו: הוה אליבא דב"ש ובי"ה: הי"מ ר' עקיבא היא אין הלכה כמותו בזה דלעיל פסקינן הלכה כר' אליעזר בארבע: ויש"ם דטבילה בזמנה מצוה. אין הלכה כן אלא כר' יוסי בר' יהודה דאמר לאו מצוה וכן מעשים בכל יום שאין לך אשה טובלת בזמנה טבילה נדה ושל וזה ושל ושומרת יום. ולקמן בפ' בתרא נמי אמרינן מכדי האידנא כלהו ספק ויבות נינהו נטבול ביטמא דשבעה משמע שלא היו טובלות בשום פעם כיום ור"ח פסק דהלכה כב"ש וב"ה דאמרי טבילה בזמנה מצוה ואנח ראה דפשיטא דר' יוסי בר יהודה לא פליג עלייהו אלא סבר לא נחלקו כ"ש וב"ה בדבר זה: ולפיה הוזכר זכר. ותימה דלא פריך ארישא דאין ידוע אם ולד הוא וצ"ל דנטר עד סיפא ופרקי אתרווייהו:

וצפ' בתרא [לקמן דף סז:] נמי אמר מכדי האידנא כולהו ספק ובות שוינהו ניטבלינהו ציממא דז' משמע שלא היו טובלין ביום שזום פעם ‏^[כ] ורבינו אליהו הזקן שיסד צאזחרות טבילה בזמנה על ד' גדילים כולו יסד דלא כהילכתא דה"ג יסד כר"א [סנהדרין דף מה.]. דאמר כל נסקלין נתלין דדריש ריבוי ומיעוט וק"ל דדרשינן כללי ופרטי דהא קיימא לן דקרקע אינה נגזלת: שומר

טמא הוא: **טבילים ובה**. דכל שזוע טמא איכא לספוקי בויבה לצד משזוע רביעי שאי אתה יכול לספקו בזה דפרשיסת לעילי' שאין ובה אלא לאחר נדות וזו לא ראתה כלום עד הרביעי וכל שזוע טהור איכא לספוקי צימי ספירת ויבתה ובעיא למטבל ציוס ז' של כל שזוע טהור: **ר"ע**. דפרק אחרון [לקמן דף סט.]: **סוף שזוע ראשון**. ציוס השביעי ליטבלה ציוס דילמא צין השמשות יום הוא ויום ראשון שצאתה לפנינו טהור ואיכא ז' ספורים לפנינו: **חדא**. טבילה בשזוע לא קמיירי. וה"ה דהוה לן לאותובי לצ"ה דליחשוב עוד טבילה יתירתא לטבילות הלילות של ספק לידה הואיל וצין השמשות צאתה אלא האי שינויא גופיה אית בה דחדא בשזוע לא קמיירי הילכך לא פריך: **בתנאי' המפלת**. שלאי: **ליום מ'**. לטבילתה: **אינה חוששם לולד**. שלא נגמר יצירתו עד שיכלו כל מ' יום: **ולגדה**. דילמא ליכא ולד. ובגמ' מפרש למה הזכר זכר: **פסג לזכר**. ז' ימי טומאה ואפילו בלידה יצשתא אבל שזועים דנקצה ליכא לספוקי כדקתני טעמא שיצירת נקצה לפיאי: **ג**ב' הא קסני נקבה. דה"ל שזועים יש בכלל מאחים מנה: אי לימי טוהר. להחמיר שלא יהא לה אלא ימי טוהר דזכר: הא

ל.

עין משפט ונר מצוה

צ א מ"י פ"י מהל' איסורי ביאה הל"ב סמג לאון קיף תוס"ע יו"ד סי' קלד פט"ו ב: **צא** ב מ"י שם הל"ב:

תוס' הרא"ש

תשעים וד' הורו. ותימה דלקמן פריך דהוו טבילי יתירי והבא פריך (דס"ד) [דחטרן] ליה: **ויבא** קמא דאתיא לקמן נטבלה ביטמא דילמא שומרת יום כנגד יום היא. ולא מצוי לשנויי חדא בשזוע לא קא מיירי דהשתא הוי תרי בשזוע חד בתחלת שבוע וחד בסוף שבוע. ועוד שגם יום שני צריכה טבילה משום חששא זו דשמא עכשיו ראתה כשבאתה ועוד דמטעם שומרת יום צריכה לטבול בתחלת שבוע וחד בסוף שבוע קמא בכל יום דבכל יומא מספקין לה שמה עכשיו שלמי שבוע לזכר וספירה דובה קטנה. ומיהו ותימה הווא אם היה יכול להקשות בכל יום ולא הקשה אלא מיומא קמא וגם בשזוע שני צריכה לטבול בכל יום משום חששא זו: ש"ם תלת. מדרלא קאמר ש"מ דיומי לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לספירות מדקדק ר"ת דפשוט היה לתלמוד ולא חש לומר ש"מ אע"ג דבסוף בנות כותים פליגי אביי ורבא. וקאמר רבא דעולין אין הלכה בהא כרבא אלא כאביי והיינו למי"ד דיע"ל קב"ה. ותימה דהא ברייתא סוברת דלכ"ש ולבי"ה אין עולין ולקמן בפ' בנות כותים גבי פלוגתא דרב ולוי שני מעיינות הן אז מעין אחד הוא משני ההיא ברייתא דקתני יולדת בזוב שפירה ולא טבלה הלכו כ"ש לשיטתון וב"ה לשיטתן דקסברי ימי לידה שאינה רואה בהן עולין לספירת ויבתה צ"ל דתרי תנאי נינהו אליבא דב"ש ובי"ה: הי"מ ר' עקיבא היא אין הלכה כמותו בזה דלעיל פסקינן הלכה כר' אליעזר בארבע: ויש"ם דטבילה בזמנה מצוה. אין הלכה כן אלא כר' יוסי בר' יהודה דאמר לאו מצוה וכן מעשים בכל יום שאין לך אשה טובלת בזמנה טבילה נדה ושל וזה ושל ושומרת יום. ולקמן בפ' בתרא נמי אמרינן מכדי האידנא כלהו ספק ויבות נינהו נטבול ביטמא דשבעה משמע שלא היו טובלות בשום פעם כיום ור"ח פסק דהלכה כב"ש וב"ה דאמרי טבילה בזמנה מצוה ואנח ראה דפשיטא דר' יוסי בר יהודה לא פליג עלייהו אלא סבר לא נחלקו כ"ש וב"ה בדבר זה: ולפיה הוזכר זכר. ותימה דלא פריך ארישא דאין ידוע אם ולד הוא וצ"ל דנטר עד סיפא ופרקי אתרווייהו: